

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 431/2020
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгана Аћимовића, председника већа, Јасмине Васовић, Биљане Синановић, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зијадина Аземија, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 383/18 од 18.04.2019. године и Вишег суда у Врању Кж1 321/19 од 15.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 383/18 од 18.04.2019. године и Вишег суда у Врању Кж1 321/19 од 15.11.2019. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 383/18 од 18.04.2019. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд, уколико окривљени не плати наведену новчану казну у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је обавезан да плати на име судског паушала износ од 5.000,00 динара, као и да приватном тужиоцу ББ плати на име таксе за тужбу и одлуку суда износ од 1.960,00 динара, на име таксе за жалбу на првостепену пресуду износ од 590,00 динара и на име нужних издатака за ангажовање пуномоћника износ од 98.250,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Приватни тужилац ББ је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 321/19 од 15.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Зијадин Аземи, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе и приватног тужиоца обавезати да окривљеном плати трошкове кривичног поступка. Бранилац тражи да му се на име састава захтева за заштиту законитости исплати износ од 33.000,00 динара.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује да у конкретном случају нису остварена битна обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, већ да се ради о клевети јер је окривљени у поднеску – захтеву за отклањање неправилности од 01.06.2017. године, послатом јавном извршитељу оклеветао приватног тужиоца износећи неистину да приватни тужилац као адвокат у 80% случајева тужи своје клијенте, који наводи могу да шкоде части и угледу приватног тужиоца, а како је чланом 14. Закона о изменама и допунама кривичног законика брисан члан 171. КЗ, на који начин је кривично дело клевета декриминализовано, то према наводима захтева дело окривљеног није кривично дело. Поред наведеног, бранилац у захтеву истиче и то да окривљени наведени поднесак није упутио непосредно приватном тужиоцу, већ јавном извршитељу, тако да је приватни тужилац у посед поднеска дошао „случајно“, и у вези са тим указује да намера окривљеног није била усмерена на омаловажавање приватног тужиоца већ на заштиту својих права и интереса у извршном поступку, због чега у конкретном случају није испуњен субјективни услов инкриминације за постојање предметног кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

По налажењу овог суда, у чињеничном опису радње извршења окривљеног датом у изреци првостепене пресуде назначене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом и то како објективна, која се односе на радњу извршења, која се у конкретном случају састоји у вербалној увреди код које је изјава омаловажавања извршена писмено, речима – „Невероватно је да се због једног голфа 2 који не вреди ни 500 евра, дигне цело врањско правосуђе на ноге, притом да је извршни поверилац адвокат, додуше пропао, када од свих активних предмета које има

у канцеларији, у 80% он тужи своје клијенте“, тако и субјективна, која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, који обухвата и намеру омаловажавања, што је изричито и наведено у изреци првостепене пресуде.

Из изнетих разлога, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на непостојање субјективних законских обележја предметног кривичног дела и да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Како је правноснажном пресудом утврђено да окривљени предметну изјаву није дао у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, то бранилац окривљеног наводима захтева којима оспорава наведени закључак нижестепених судова и указује да код окривљеног није постојала намера омаловажавања, правноснажну пресуду оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што у смислу члана 485. став 4. ЗКП, није разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, због чега је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Драган Аћимовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић